

pirer i Haanden. Paa den anden var han fremstillet i sin Laboratoriedragt, den hvide Kittel og den sorte Fløjelsbaret. Han holdt her en Kartoffelblomst i Haanden, og paa et Bord var der antydet et Mikroskop og andre Instrumenter. Blikket, der paa begge Billeder lynede af Aand og Myndighed, var rettet ud imod Beskueren.

„Sæt dig nu ned, Jytte — og betragt!“ sagde han. „Og nu siger vi ikke et Ord . . . Tavshed, saa længe Retten sidder.“

Jytte havde Møje med at holde gode Miner. Hun var opbragt paa Karsten From og spurgte sig selv, om han ansaae hende for dum, siden han havde opfordret hende til at agere med i dette kunstneriske Bondefangeri.

Hendes Blik søgte ham et kort Nu. Han sad paa Armen af en Stol og havde slaaet Øjnene ned paa en Maade, som om han havde gættet hendes Tanker. Hun kom til at tænke paa en Falsk-spiller, der smiler af Forlegenhed, da han mærker, at han er opdaget.

„Naa, hvad siger du saa?“ spurgte Fætteren, der stod og trippede bag hendes Stol. „Nu maa du virkelig udtale dig! Finder du ikke Ligheden god? Du skal sige din Mening lige ud. Det Lys i Øjet! Synes du, det ligner?“

Hun greb til Udflugter. Skønt hun skammede sig over ham, kunde hun ikke faa sig til at stille ham blot for Karsten From, vilde fremfor alt ikke lade sig mærke med nogen hemmelig Forstaaelse og svarede, at hun fandt adskilligt godt i begge Billederne men ogsaa en Del at udsætte paa dem.

„Men nu Valget! Den store Afgørelse, Jytte!“

I Stedet for at svare saae hun sig med et undersøgende Blik omkring i Atelieret og betragtede dets mange halvfærdige Malerier og Kulskitser. Paa et Staffeli tæt ved hende stod et legemsstort Portræt af en ung Verdensdame i en maaneskinsblaa Selskabsdragt, malet med den virtuosmæssige Dygtighed i Gengivelsen af Silkestoffer, Guldbrokade og Juveler, der havde gjort Karsten From til den fornemme Verdens Yndlingsmaler. Et Stykke falsk og tom Bravur-Kunst. Paa et andet Staffeli saaes en friseret Husaroberst i Galauniform mandig støttet til en Pal-